

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL IAȘI
SECȚIA LITIGII DE MUNCĂ ȘI ASIGURĂRI SOCIALE

Dosar nr. 7521/99/2014

ÎNCHEIERE

Completul compus din:

PREȘEDINTE : D. P.

Judecător A. G. O.M.

Grefier E. G.

Ședința publică de la 15 Martie 2016

Reclamant S.N.T.F.C. „C.F.R. C.” – S.A. București – S.T.F.C.I, prin reprezentant legal A.C.- absent

Pârât: - D.M. - reprezentat de avocat G.L.

Obiectul cererii: contestație decizie de concediere

Stadiul judecății: apel

Procedura de citare este legal îndeplinită.

Apelanta S.N.T.F.C. „C.F.R. C.” – S.A. București – S.T.F.C.I, prin reprezentant legal A.C. a depus la dosar concluzii scrise cu privire la sesizarea ICCJ.

Instanța pune în discuție admisibilitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 52 alin.2 C. muncii în raport de efectele deciziei Curții Constituționale nr.279/23.04.2015 privitoare la declararea ca neconstituționale a dispozițiilor art.52 alin.1 lit. b teza I din Codul Muncii, prin Decizia nr. 279 din 23 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial nr.431 din 17 iunie 2015 stabilirea răspunderii patrimoniale a angajatorului (în sensul textului, acordarea unei despăgubiri egale cu salariul și celelalte drepturi) trebuie instituită de la data deciziei de suspendare a raporturilor de muncă (dată la care decizia Curții Constituționale nu era publicată în Monitorul Oficial) sau de la data publicării deciziei Curții Constituționale în Monitorul Oficial.

Avocat G. L. precizează că va susține oral punctul de vedere pe care îl va depune și în scris.

Susține că, deși din punct de vedere formal, cererea ar părea admisibilă, verificând motivele de apel cu care instanța a fost investită consideră că această sesizare a ICCJ cu pronunțarea unei hotărâri prealabile, nu ar trebui admisă deoarece motivele de apel invocate care constituie limitele instanței de control judiciar nu critică în nici un mod aplicarea efectelor deciziei nr. 279/2015 a Curții Constituționale. Motivele de apel invocate de către apelanta angajatoare se referă strict la situația de fapt dedusă judecății, nu se critică modalitatea în care instanța de fond a stabilit data de la care urmează a fi plătite salariile compensatorii, ca urmare a anulării deciziei. Aceasta cu privire la limitele investirii, de aceea consideră că instanța nu poate să depășească limitele investirii în acest moment procedural.

Strict pe opinia sa în legătură cu momentul de la care se acordă aceste drepturi salariale ca urmare a anulării deciziei de suspendare, consideră că momentul este așa cum a fost stabilit corect de instanța de fond. Aceasta este și opinia Curții Constituționale în contextul în care aceasta a decis faptul că efectele deciziilor pronunțate de Curtea Constituțională se răsfrâng asupra cauzelor pendinte la momentul soluționării excepției de către Curtea Constituțională, situație în care și intimatul la momentul acela, în contextul în care, articolul de lege în baza căruia s-a produs raportul litigios între părți, a fost declarat neconstituțional, consideră că în mod corect instanța de fond, și în mod implicit se raliază acestei opinii, Curtea Constituțională a stabilit în mod clar că efectele deciziilor se aplică și cauzelor aflate în curs de soluționare până la soluționarea definitivă. Doar în cauzele în care au fost soluționate definitiv și în cadrul cărora au fost invocate excepții de neconstituționalitate, pe același text de lege se pot formula ulterior cereri de revizuire, nefiind cazul aici.

Instanța învederează apelantei intimatului că ipoteza este diferită și problema este dacă retroactivează decizia Curții Constituționale de la momentul publicării.

Avocat G. L. consideră că nu se poate discuta de retroactivitate. Atâta vreme cât textul de lege care a determinat raportul litigios dintre părți este vădit influențat de decizia Curții Constituționale, ea afectând însăși existența acestui text. Prin urmare, el nemaifiind în vigoare, nemaifiind în conformitate cu dispozițiile legii fundamentale, spune că își produce efectele automat, fără să se discute de retroactivitate ci despre încetarea însăși a funcționării și a producerii efectelor acestui text de lege.

Nu se poate discuta despre o situație care a fost soluționată definitiv și asupra căreia se dorește a fi aplicată decizia Curții Constituționale. Pe fondul apelului instanța urma să analizeze ambele situații.

Pe fondul apelului precizează că dorește să depună la dosar dovezile de care a vorbit anterior cu privire la încetarea urmării penale asupra intimatului, sens în care solicită acordarea unui nou termen.

Instanța respinge cererea de acordare a unui nou termen pentru depunerea acestor dovezi, termenul fixat de instanță fiind cel de azi, ca atare se impunea ca să se depună toate diligențele pentru obținerea respectivelor relații.

Avocat G. L., în subsidiar, solicită respingerea apelului așa cum a antamat prin concluziile formulate cu privire la fondul apelului. În mod corect instanța de fond a interpretat dispozițiile legale dar și situația de fapt. La dosarul cauzei existau indicii cu privire la soluția ce urma a fi pronunțată în dosarul penal. Prin urmare, sub acest aspect instanța de fond a apreciat corect, având în vedere și dispozițiile deciziei Curții Constituționale nr. 279/2015 pe care consideră că a aplicat-o corect, nedând eficiență principiului retroactivității pentru că în civil lucrul acesta este limitat și constatând că textul de lege care a determinat raportul litigios dintre părți și-a încetat existența juridică ca urmare a declarării sale neconstituționale.

Pe cale de consecință, solicită respingerea apelului, menținerea sentinței ca legală și temeinică. Cheltuielile de judecată vor fi solicitate pe cale separată.

Instanța rămâne în pronunțare.

INSTANȚA

Având nevoie de timp pentru deliberare,

DISPUNE

Amână pronunțarea în cauză la data de 22.03. 2016.

Pronunțată în ședință publică azi, 15.03.2016.

Președinte,
D.P.

Judecător
A.G.O.M.

Grefier
E.G.

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL IAȘI
SECȚIA LITIGII DE MUNCĂ ȘI ASIGURĂRI SOCIALE

Dosar nr. 7521/99/2014

ÎNCHEIERE

Completul compus din:

PREȘEDINTE : D. P.

Judecător A. G. O.M.

Grefier E. G.

Ședința publică de la 22 Martie 2016

Reclamant S.N.T.F.C. „C.F.R. C.” – S.A. București – S.T.F.C.I, prin reprezentant legal A.C.

Pârât: - D.M. reprezentat de avocat G.L.

Obiectul cererii: contestație decizie de concediere

Stadiul judecății: apel

La apelul nominal făcut în ședință publică lipsesc părțile.

S-a făcut referatul cauzei de către grefier din care rezultă că dezbaterile în cauză au avut loc în ședința publică din 15.03.2016, susținerile apărătoarei intimatului fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată și care face parte integrantă din prezenta.

În termenul de pronunțare, intimatul D.M., prin avocat G.L., a depus la dosar concluzii scrise.

Instanța, din lipsă de timp pentru deliberare a amânat pronunțarea pentru azi.

Deliberând,

CURTEA DE APEL

Analizând lucrările dosarului

I. Constată admisibilitatea sesizării, în conformitate cu prevederile art. 519 Cod procedură civilă, motivat de faptul că:

1. *De lămurirea modului de interpretare/aplicare a dispozițiilor art. 52 alin.2 C.muncii în raport de efectele deciziei Curții Constituționale nr.279/23.04.2015 privitoare la declararea ca neconstituționale a dispozițiilor art.52 alin.1 lit.b teza I din Codul Muncii, prin Decizia nr. 279 din 23 aprilie 2015, decizie publicată în Monitorul Oficial nr.431/17.06.2015 depinde soluționarea pe fond a cauzei, întrucât:*

În prezenta cauza, prin sentința civilă nr.1593/24.06.2015, în dosar nr. 7521/99/2014, Tribunalul Vaslui a admis contestația formulată de contestatorul DM în contradictoriu cu intimata S.N.T.F.C. „C.F.R. C.” – S.A. București – STFCI și a anulat decizia nr. IS1/518/26.08.2014 emisă de intimată pentru suspendarea contractului individual de muncă al contestatorului. A fost obligată intimata să îl reintegreze pe contestator pe

postul deținut anterior suspendării contractului de muncă și a fost obligata intimata să achite contestatorului o despăgubire egală cu salariile indexate, majorate și reactualizate și cu celelalte drepturi de care ar fi beneficiat, începând cu data suspendării contractului individual de muncă și până la reintegrarea efectivă.

S-a reținut că prin Decizia nr. 279 din 23 aprilie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 52 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 53/2003 - Codul muncii, pronunțată de Curtea Constituțională și publicată în M. Of. nr. 431 din 17 iunie 2015 s-a dispus admiterea excepției de neconstituționalitate și s-a constatat că dispozițiile art. 52 alin. (1) lit. b) teza întâi din Legea nr. 53/2003 - Codul muncii sunt neconstituționale. Totodată, în considerente s-a argumentat că „Potrivit art. 52 alin.2 din Legea nr.53/2003, Codul muncii, în cazurile prevăzute la alin. (1) lit. a) și b), dacă se constată nevinovăția celui în cauză, salariatul își reia activitatea anterioară și i se plătește, în temeiul normelor și principiilor răspunderii civile contractuale, o despăgubire egală cu salariul și celelalte drepturi de care a fost lipsit pe perioada suspendării contractului. În prezenta cauză, instanța a anulat actul unilateral de suspendare a contractului individual de muncă al contestatorului și a dispus repunerea părților în situația anterioară, actul anulat fiind considerat că nu a existat. Despăgubirea ce urmează a fi plătită contestatorului va fi stabilită ca și cum actul contestat nu ar fi existat, ca și cum raporturile de muncă cu contestatorul nu ar fi fost întrerupte prin suspendare, indexate cu indicele de inflație și majorate cu dobânda legală.”

Împotriva acestei soluții a formulat, la data de 26.10.2015 apel intimata, solicitând admiterea apelului, casarea sentinței instanței de fond și respingerea ca fiind netemeinică și nelegală a acțiunii.

Având în vedere, că, în dreptul muncii, instanța este ținută din oficiu să se pronunțe asupra despăgubirilor acordate salariatului și ținând cont de caracterul devolutiv integral al apelului formulat, soluționarea căii de atac, aflate în competența prezentei instanțe, de ultim grad, depinde de dezlegarea ce se va da chestiunii de drept, dacă în raport de efectele deciziei Curții Constituționale nr.279 din 23 04 2015 privitoare la declararea ca neconstituționale a dispozițiilor art. 52 alin. 1 lit. b teza I din Legea 53/2003, decizie publicată în Monitorul Oficial nr.431 din 17.06.2015, stabilirea răspunderii patrimoniale a angajatorului (în sensul textului, acordarea unei despăgubiri egale cu salariul și celelalte drepturi) trebuie instituită de la data deciziei de suspendare a raporturilor de muncă (dată la care decizia Curții Constituționale nu era publicată în Monitorul Oficial) sau de la data publicării deciziei Curții Constituționale în Monitorul Oficial .

2. Problema de drept enunțată este nouă, deoarece, prin consultarea jurisprudenței, s-a constatat că asupra acestei probleme Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o altă hotărâre, astfel cum rezultă din studierea site-ului www.scj.ro.

Prioritar, trebuie subliniat că aspectele ce fac obiectul prezentei sesizări sunt în sensul art.519 alin.1 N.c.pr.civ chestiuni de drept, solicitându-se Înaltei Curți de Casație și Justiție statuarea asupra modalității de interpretare și aplicare a dispozițiilor art. 52 alin.2 C.muncii, în raport de efectele în timp a deciziei de neconstituționalitate nr. 279 din 23 aprilie 2015.

Din studierea jurisprudenței rezultă că instanța supremă nu a statuat asupra chestiunii obiect al sesizării, deși problema aplicării în timp a efectelor deciziilor Curții Constituționale a fost antamată de către aceasta în alte materii.

În materia hotărârii prealabile, referitor la condiția analizată, Înalta Curte de Casație și Justiție a statuat „(...) condiția noutății trebuie privită, în contextul legiferării sale, ca unul dintre elementele de diferențiere între cele două mecanisme de unificare a practicii: dacă recursul în interesul legii are menirea de a înlătura o practică neunitară deja intervenită în rândul instanțelor judecătorești (control a posteriori), hotărârea preliminară are ca scop preîntâmpinarea apariției unei astfel de practici (control a priori).(...)Însă, deși nu este menționată *expressis verbis* ca o condiție de admisibilitate pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile, este necesar ca sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție să aibă drept obiect o problemă de drept care necesită cu pregnanță a fi lămurită și care prezintă o dificultate suficient de mare, în măsură să reclame intervenția instanței supreme, în scopul înlăturării oricărei incertitudini care ar putea plana asupra securității raporturilor juridice deduse judecătii.”(*Decizie nr.3/2015 din 19/01/2015, Dosar nr.14/1/2014/HP/C, Publicat în Monitorul Oficial, Partea I nr. 229 din 03/04/2015*)

În intervalul temporal relativ scurt, din punct de vedere judiciar, de la data publicării în Monitorul Oficial al României, chestiunea de drept în dezbatere a primit, cel puțin la nivelul Curții de Apel Iași, o soluție unitară, în sensul că au fost acordate despăgubiri de la data suspendării raporturilor de muncă. Totuși, tocmai factorul timp și diversificarea cauzelor în materia analizată, impun o reconsiderare a acestei jurisprudențe și asigură condiția legala a noutății problematicii de drept. În condițiile în care suspendarea raportului juridic de muncă este o situație juridică continuă, repunerea părților în situația anterioară, ca urmare a lipsei actuale a unui temei legal pentru această măsură, necesită lămurirea răspunderii angajatorului din punct de vedere patrimonial și întinderea în timp a acestei răspunderi, mai ales în condițiile în care obligația de plata a despăgubirilor interferează cu necesitatea protecției dreptului de proprietate privată, protejat de art.1 din Protocolul 1 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului. În acest sens, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție are în vedere prioritar, stabilirea unei jurisprudențe corecte, în acord cu practica Curții Europene a Drepturilor Omului, mai ales în condițiile în care temeiul suspendării - plângerea penală formulată de angajator împotriva salariatului s-a realizat cu mult timp înainte de Decizia Curții Constituționale. În acest sens, plecând de la finalitatea mecanismului hotărârii prealabile și condițiile legale intrinseci prevăzute de art.519 și 520 N.C.pr.civ , dezlegarea Înaltei Curți poate fi determinată de necesitatea corijării unei practici judiciare deja existente, în condițiile în care în lipsa unei practici neunitare la nivel național, apelul la instituția recursului în interesul legii nu este legal posibilă.

3. problema de drept nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, conform evidențelor Înaltei Curți de Casație și Justiție, consultate astăzi, 22.03.2015

Din studiul jurisprudenței Înaltei Curți de Casație și Justiție a rezultat că nu există pe rol o sesizare cu privire la pronunțarea unui recurs în interesul legii în aceasta materie.

II. Expunerea succintă a procesului :

Prin contestația înregistrată pe rolul Tribunalului Iași sub nr.7520/99/2014 contestatorul D.M în contradictoriu cu intimata S.N.T.F.C.”C.F.R.” – S.A. București – STFCI a solicitat anularea deciziei nr. IS1/518/26.08.2014 emisă de intimată pentru suspendarea contractului individual de muncă al contestatorului și plata unei compensații echivalente cu salariile neplătite ca urmare a suspendării contractului individual de muncă împreună cu dobânda legală aferentă acestora, obligarea intimatei la plata cheltuielilor de judecată.

În motivarea contestației se arată că decizia contestată nu respectă condițiile de formă prevăzute de Codul muncii la art. 252 alin.2, dispoziții ce solicită a fi luate în considerare pentru analogia de izvor, efecte juridice și posibilitatea de contestare dintre decizia de desfacere a contractului individual de muncă și decizia de suspendare a contractului individual de muncă. Consideră decizia contestată ca fiind nulă deoarece nu s-au precizat prevederile din statutul de personal, regulamentul intern sau contractul colectiv de muncă încălcate de salariat, lipsește mențiunea privind posibilitatea contestării deciziei și nu s-a indicat termenul în care contestația poate fi formulată. Formulează contestatorul și critici privind temeinicia acestei decizii deoarece elementele pe care se întemeiază suspendarea nu sunt obiective și lasă loc de arbitrar, suspendarea s-a dispus fără respectarea unui termen rezonabil.

În dovedire solicită proba cu înscrisuri.

Legal citată, intimata S.N.T.F.C. „C.F.R. C.” – S.A. București – S.T.F.C.I a depus întâmpinare prin care solicită respingerea contestației, considerând că a emis decizia nr IS1/518/26.08.2014 cu respectarea prevederilor legale aplicabile.

Judecătorul fondului a argumentat soluția prin următoarele considerente, redată în esență.

“Prin decizia nr.IS1/518/26.08.2014 intimata a dispus suspendarea contractului individual de muncă al contestatorului motivat de faptul că a formulat plângere penal împotriva acestuia.

Decizia contestată a fost emisă în temeiul art.52 alin. (1) lit. b) teza întâi din Legea nr. 53/2003 - Codul muncii. Prin Decizia nr. 279 din 23 aprilie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 52 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 53/2003 - Codul muncii, pronunțată de Curtea Constituțională și publicată în M. Of. nr. 431 din 17 iunie 2015 s-a dispus admiterea excepției de neconstituționalitate și s-a constatat că dispozițiile art. 52 alin. (1) lit. b) teza întâi din Legea nr. 53/2003 - Codul muncii sunt neconstituționale(...)

Prezenta cauză a fost soluționată la data de 24.06.2015, după publicarea în M.Of. a deciziei Curții Constituționale anterior citate.

Văzând că prevederile din Codul muncii pe care s-a întemeiat decizia contestată în prezenta cauză, respectiv cele ale art. 52 alin. (1) lit. b) teza întâi din Legea nr. 53/2003 au fost declarate neconstituționale deoarece suspendarea fără un termen precis a contractului individual de muncă nu întrunește caracterul proporțional, fiind caracterizată ca o măsură excesivă, instanța va reține caracterul întemeiat al contestației la Decizia nr. IS 1/517/26.08.2014 și va dispune anularea acestei decizii. Anularea actului contestat are ca efect repunerea părților în situația anterioară, motiv pentru care se va dispune obligarea intimătei să îl reintegreze pe contestator pe postul deținut anterior suspendării contractului de muncă, reintegrarea fiind făcută ca și cum actul anulat nu ar fi existat, adică de la data punerii în aplicare a deciziei anulate.

Potrivit art. 52 alin.2 din Legea nr.53/2003, Codul muncii, în cazurile prevăzute la alin. (1) lit. a) și b), dacă se constată nevinovăția celui în cauză, salariatul își reia activitatea anterioară și i se plătește, în temeiul normelor și principiilor răspunderii civile contractuale, o despăgubire egală cu salariul și celelalte drepturi de care a fost lipsit pe perioada suspendării contractului. În prezenta cauză instanța a anulat actul unilateral de suspendare a contractului individual de muncă al contestatorului și a dispus repunerea părților în situația anterioară, actul anulat fiind considerat că nu a existat. Despăgubirea ce urmează a fi plătită contestatorului va fi stabilită ca și cum actul contestat nu ar fi existat, ca și cum raporturile de muncă cu contestatorul nu ar fi fost întrerupte prin suspendare, indexate cu indicele de inflație și majorate cu dobânda legală. Pentru aceste motive, intimata va fi obligată să achite contestatorului o despăgubire egală cu salariile indexate, majorate și reactualizate și cu celelalte drepturi de care ar fi beneficiat, începând cu data suspendării contractului individual de muncă și până la reintegrarea efectivă.

Împotriva acestei soluții, a declarat apel societatea intimata, solicitând admiterea apelului și respingerea integrala a acțiunii.

III. Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea problemei de drept:

1. Reclamantul - intimat, prin apărător, a depus note de concluzii pe aspectele puse în discuție

Susține reclamantul - intimat că încetarea efectelor textului de lege declarat neconstituțional vizează, pe de o parte, situațiile juridice care iau naștere după împlinirea termenului de 45 de zile de la publicarea în Monitorul Oficial al României a deciziei Curții Constituționale întrucât în acest interval de timp prevederile neconstituționale nu au fost puse de acord cu dispozițiile Constituției și; totodată, situațiile juridice neepuizate prin soluționarea căilor du atac, administrative sau jurisdicționale, la data împlinirii termenului de 45 de zile de la publicarea deciziei Curții Constituționale în Monitorul Oficial, făcând trimitere la decizia nr. 223 din 13.03.2012. Intervenirea constatării neconstituționalității este de natură a impune analiza instanței de judecată, ignorarea acestui aspect, esențial în economia unei cauze, putând

presupune păstrarea unei anumite stări de fapt cu ignorarea faptului că instanța specializată a constatat neconstituționalitatea textului legal ce a generat raportul juridic devenit ulterior litigios. Nu se poate reține o situație de retroactivitate, ci de constatare a faptului că raportul litigios dintre părți este în mod vădit influențat de un eveniment (declararea neconstituționalității) ce îi afectează însăși existența.

2. Intimata apelantă, a susținut relativ la chestiunile puse în discuție, următoarele:

Decizia Curții constituționale își găsește aplicarea atâta timp cât raportul juridic contestat nu a fost epuizat prin pronunțarea unei hotărâri judecătorești definitive și irevocabile, chiar dacă s-a pronunțat o atare hotărâre judecătorească, dacă în cursul procesului a fost invocată excepția de neconstituționalitate de către una din părți sau de către instanța, din oficiu și s-a dispus sesizarea Curții Constituționale, până la momentul publicării deciziei de constatare a neconstituționalității dispozițiilor legale. În primul caz, instanța de judecată aplică nemijlocit decizia Curții Constituționale, pe când în cel de al doilea caz, aplicarea este condiționată de exercitarea căii de atac a revizuirii hotărârii judecătorești definitive de către partea interesată. Cu alte cuvinte, decizia Curții urmează a se aplica tuturor raporturilor juridice care nu s-au stins încă de la data publicării deciziei, respectiv tuturor cauzelor care se află pe rolul instanțelor judecătorești și cărora li se aplică în continuare dispozițiile legale declarate neconstituționale, precum și, pe calea, revizuirii, cauze/cauzelor în care a fost ridicată excepția, dar care, între timp, din cauza eliminării suspendării de drept a judecării pe durata soluționării excepției au fost soluționate definitiv și irevocabil.

De asemenea în spețe similare, decizia Curții Constituționale s-a aplicat conform art.147 Constituție: Decizia nr.50/02.02.2016 în dosar 5135/121/2014 pronunțată de C.A. Galați, Decizia 145/04.02.2016 în dosar 7089/99/2014 pronunțată de C.A. Iași , Decizia 2058/17.1.2015 în dosar 6756990014 pronunțată de C.A. Iași, Decizia 1523/29.09.2015 în dosar 1915/8972014 pronunțată de C.A. Iași

IV. Punctul de vedere motivat al completului de judecată

1. redarea normei de drept interne ce urmează a fi supusă dezlegării Înaltei Curți de Casație și Justiție, cu indicarea exactă a actului normativ și materiei de drept căreia se circumscrie problema de drept:

ART. 52 alin.2 din Legea nr.53/2003, Codul muncii:

În cazurile prevăzute la alin. (1) lit. a) și b), dacă se constată nevinovăția celui în cauză, salariatul își reia activitatea anterioară și i se plătește, în temeiul normelor și principiilor răspunderii civile contractuale, o despăgubire egală cu salariul și celelalte drepturi de care a fost lipsit pe perioada suspendării contractului.

Decizia Curții Constituționale nr.279 din 23.04.2015 privitoare la declararea neconstituțională a dispozițiilor art.52 alin.1 lit.b teza I din Legea 53/2003, decizie publicată în Monitorul Oficial nr.431 din 17 06 2015: „Admite excepția de neconstituționalitate ridicată de Dorina Marioara Vese și Marilena Taut în Dosarul nr. 1.824/111/2014 al Tribunalului Bihor — Secția I civilă și constată că dispozițiile art. 52 alin. (1) lit. b) teza întâi din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii sunt neconstituționale”.

2. redarea oricăror altor norme de drept interne apreciate a fi relevante pentru analiză:

Art. 147 (4) din Constituție

Deciziile Curții Constituționale se publică în Monitorul Oficial al României. De la data publicării, deciziile sunt general obligatorii și au putere numai pentru viitor.

Art. 31 din legea 47 /1992 cu modificări și completări ulterioare:

(1) Decizia prin care se constată neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare este definitivă și obligatorie.

(2) În caz de admitere a excepției, Curtea se va pronunța și asupra constituționalității altor prevederi din actul atacat, de care, în mod necesar și evident, nu pot fi dissociate prevederile menționate în sesizare.

(3) Dispozițiile din legile și ordonanțele în vigoare constatate ca fiind neconstituționale își încetează efectele juridice la 45 de zile de la publicarea deciziei Curții Constituționale, dacă, în acest interval, Parlamentul sau Guvernul, după caz, nu pune de acord prevederile neconstituționale cu dispozițiile Constituției. Pe durata acestui termen, dispozițiile constatate ca fiind neconstituționale sunt suspendate de drept.

(4) Deciziile pronunțate în condițiile alin. (1) se comunică celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și instanței care a sesizat Curtea Constituțională.

(5) În cazul în care la data comunicării deciziei Curții Constituționale potrivit alin. (4) cauza se află pe rolul altui organ judiciar, instanța comunică acestuia decizia.

Art. 1 paragraf 1 din Protocolul 1 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului: Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru o cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

3. Prezentarea jurisprudenței proprii instanțe:
Se anexează:

Decizia 145/04.02.2016 în dosar 7089/99/2014 pronunțată de C.A. Iași

Decizia 2058/17.1.2015 în dosar 6756990014 pronunțată de C.A. Iași,

Decizia 1523/29.09.2015 în dosar 1915/8972014 pronunțată de C.A. Iași;

4. prezentarea jurisprudenței naționale/a altor state/comunitară/a drepturilor omului apreciate a fi relevantă pentru dezlegarea problemei de drept supuse analizei

După cum s-a expus anterior, strict în materia analizată, jurisprudența națională s-a axat prioritar pe efectele Deciziei Curții Constituționale asupra măsurii suspendării raportului juridic de muncă, aplicându-se automat și direct dispozițiile art.52 alin.2 C.muncii, fără a se stabili măsura în care textul legal este incident. În acest sens: Decizia nr.50/02.02.2016 în dosar 5135/121/2014 pronunțată de C.A. Galați

În materia efectelor deciziilor Curții Constituționale asupra raporturilor juridice civile, Înalta Curte de Casație și Justiție a statuat prin decizii pronunțate în recurs în interesul legii - Decizia nr. 3/2011 publicată în Monitorul Oficial în M. Of. nr. 350 din 19 mai 2011 , Decizia nr. 12 din 19 septembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial nr. 789/2011 - M. Of. 789 / 7 noiembrie 2011, iar Curtea Constituțională s-a pronunțat în repetate rânduri, cu titlu de exemplu prin: Decizia nr.847 din 8 iulie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.605 din 14 august 2008, Decizia nr.223 din 13 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.256 din 18 aprilie 2012.

În materia drepturilor omului, Curtea Europeană a statuat că ” Principiul legalității înseamnă, de asemenea, existența unor norme de drept intern, suficient de accesibile și previzibile (cauza Hentrich împotriva Franței, Hotărârea din 22 septembrie 1994, seria A nr. 296-A, pp. 19-20, paragraful 42, și cauza Lithgow și alții împotriva Regatului Unit, Hotărârea din 8 iulie 1986, seria A nr. 102, p. 47, paragraful 110) Cauza Străin și alții împotriva României , Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului publicată în Monitorul Oficial, Partea I, M.Of. nr. 99 din 2 februarie 2006, paragraf 45). S-a arătat că „Expresia „prevăzută de lege” impune, în primul rând, ca măsura contestată să fie întemeiată pe dreptul intern. În al doilea rând, aceasta face referire la calitatea legii în cauza, impunând ca aceasta să fie formulată cu suficientă precizie, astfel încât să fie accesibilă persoanei în cauza, care trebuie, în plus, să fie capabilă să prevadă, într-o măsură care să fie rezonabilă în circumstanțele respective, consecințele pe care le poate avea o anumită acțiune [a se vedea, între alte hotărâri, The Sunday Times împotriva Regatului Unit (nr. 1), 26 aprilie 1979, pct. 49, seria A. nr. 30, și Michaud împotriva Franței, nr. 12.323/11, pct. 94-96 CEDO 2012]. Gradul de precizie care se impune legislației interne - care nu poate, în niciun caz, să prevadă orice situație - depinde în mare măsură de conținutul instrumentului în cauza, domeniul pe care este destinată să îl reglementeze, precum și numărul și statutul persoanelor cărora li se adresează (a se vedea Vogt împotriva Germaniei, 26 septembrie 1995, pct. 48, seria A, nr. 323). – Cauza Mateescu împotriva României, Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului publicată în M.Of., Partea I, nr. 454, din 20 iunie 2014, paragraf 29).

În cauza Silviu Marin împotriva României (Cererea nr. 35.482/06, Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului di 02.06.2009 publicată în Monitorul Oficial 95 din 11 februarie 2010), Curtea a analizat problema retroactivității normei, din perspectiva calității legii de a fi previzibilă (paragrafele 31-36) statuând:

”Art.1 din Protocolul nr. 1 prevede, înainte de toate și în mod special, ca o ingerință a autorității publice în exercitarea dreptului la respectarea bunurilor să fie legală. Supremația dreptului, unul dintre principiile fundamentale ale unei societăți democratice, este inerentă tuturor articolelor din Convenție (Iatridis împotriva Greciei [MC], nr. 31.107/96, § 58, CEDO 1999-II). Principiul legalității înseamnă existența unor norme de drept intern suficient de accesibile, precise și previzibile (Belvedere Alberghiera - S.R.L. împotriva Italiei, nr. 31.524/96, § 57, CEDO 2000-VI).

În speță, Curtea observă că Tribunalul Ialomița și-a întemeiat constatarea referitoare la nulitatea absolută a deciziilor administrative pe două prevederi: art. 35 alin. (2) și (6) din Legea nr. 18/1991, pe care l-a interpretat în sensul că era necesar ca partea interesată să fie proprietarul casei la data adoptării deciziilor respective, și art. III alin. (1) lit. a) din Legea nr. 169/1997, care prevede sancțiunea nulității absolute în cazul în care dreptul de proprietate a fost recunoscut în favoarea persoanelor care nu erau îndreptățite la astfel de recunoașteri.

Având în vedere că este în primul rând de competența autorităților naționale, în special a curților și instanțelor, să interpreteze legislația internă (vezi, printre multe altele, Miragall Escolano și alții împotriva Spaniei, nr. 38.366/97, 38.688/97, 40.777/98, 40.843/98, 41.015/98, 41.400/98, 41.446/98, 41.484/98, 41.487/98 și 41.509/98, § 33, CEDO 2000-I), Curtea dispune de o competență limitată în materie. Prin urmare, ea nu consideră necesar să se dedice interpretării date de tribunalul județean art. 35 alin. (2) și (6) din Legea nr. 18/1991.

Totuși, Curtea constată că abia în anul 1997 Legea nr. 169/1997 a prevăzut sancțiunea menționată mai sus, iar tribunalul județean a făcut aplicarea acestei sancțiuni în privința deciziilor administrative în discuție, deși ultima dintre ele data din anul 1993, adică cu aproximativ 4 ani înainte de adoptarea Legii nr. 169/1997.

În măsura în care din probele aflate la dosar nu rezultă sub nicio formă că reclamantul a acționat în mod ilegal pentru a i se acorda terenul în discuție (Gashi, menționată mai sus, § 37) și în măsura în care era de datoria autorităților să verifice dacă cerințele impuse de lege erau întrunite înainte să adopte deciziile în discuție (vezi, *mutatis mutandis*, Drăculeț împotriva României, nr. 20.294/02, § 40, 6 decembrie 2007), Curtea apreciază că partea interesată nu putea să se aștepte în mod rezonabil ca aceste decizii să poată fi anulate după mai mult de 13 ani de la adoptarea lor, prin aplicarea unei noi legi care stabilea o astfel de sancțiune.

Având în vedere cele de mai sus și ținând cont de circumstanțele speței, Curtea apreciază că anularea deciziilor în discuție nu putea fi previzibilă pentru reclamant [vezi, *mutatis mutandis*, Fener Rum Erkek Lisesi Vakfı împotriva Turciei, nr. 34.478/97, § 57, CEDO 2007-... (extrase)].”

Evidențierea caracterului neunitar al jurisprudenței naționale consultate:

În ceea ce privește acest aspect, trebuie arătat că nu se evidențiază existența unei practici unitare/neunitare la nivel național.

5. punctul de vedere al completului de judecată asupra chestiunii de drept sesizate;

Instanța apreciază că dispozițiile art. 52 alin.2 C.muncii în raport de efectele deciziei Curții Constituționale nr.279/23.04.2015 privitoare la declararea ca neconstituțională a dispozițiilor art.52 alin.1 lit.b teza I din Codul Muncii, prin Decizia nr. 279 din 23 aprilie 2015, trebuie interpretate în sensul că angajatorul poate fi obligat la despăgubiri exclusiv pe perioada ulterioară publicării deciziei în Monitorul Oficial, în speță data de 17.06.2015, prin raportare la dispozițiile art. 147 (4) din Constituție și art. 31 din Legea 47/1992.

Pe de o parte, cerințele de previzibilitate și accesibilitate a legii nu sunt satisfăcute, în condițiile în care se apreciază că acestuia îi revine obligația despăgubirii integrale a salariatului, pe întreaga perioadă a suspendării raporturilor de muncă, deși până la data publicării deciziei Curții Constituționale măsura era luată și aplicată exclusiv în baza legii.

Dacă anularea măsurii suspendării raportului de muncă se impune jurisdicțional, dispozițiile Deciziei nr. 279 din 23 aprilie 2015 aplicându-se tuturor litigiilor pendinte în materie și deși dispozițiile art.52 alin.2 C.muncii au caracter accesoriu în raport de art.52 alin.1 C.muncii, aplicarea nenuanțată a textului din materia despăgubirilor, atrage o răspundere patrimonială a angajatorului extinsă dincolo de sfera legală.

În acest sens, angajatorul nu putea anticipa la momentul luării măsurii declararea ca neconstituțională a prevederii legale pe care și-a întemeiat decizia de suspendare a raporturilor de muncă, iar diminuarea patrimoniului său cu valoarea corespunzătoare tuturor drepturilor salariale ale angajatului, pe întreaga perioadă a suspendării, intră în sfera de protecție a art.1 din Protocolul 1 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Or, în acord cu jurisprudența CEDO, răspunderea sa nu ar trebui antrenată decât pentru conduita ulterioară publicării deciziei Curții Constituționale nr.279/23.04.2015 în Monitorul Oficial, dacă nu a constatat din oficiu încetarea suspendării raporturilor de muncă și nu a solicitat salariatului reluarea acestora.

Pe de altă parte, textul însuși ce se solicită a fi interpretat, condiționează acordarea despăgubirilor de "constatarea nevinovăției celui în cauză". Deși, pe temeiuri de identitate de rațiune, practica judiciară a extins sfera de aplicare a dispozițiilor art.52 alin.2 C.Muncii și pentru alte ipoteze (de exemplu nulitatea deciziei de suspendare a raporturilor de muncă pe cauze formale – lipsa temeiului de suspendare, lipsa dovedirii formulării plângerii penale anterior măsurii suspendării, etc.), totuși aceasta extensiune nu poate fi justificată în problematica analizată.

Prin ipoteză, în speța de față și celelalte similare, nu există alte rațiuni substanțiale sau formale care să impună anularea măsurii suspendării raportului de muncă, decât cea derivând din declararea ca neconstituțională a prevederii pe care s-a întemeiat măsura.

În consecință, obligația angajatorului de reluare a raporturilor de muncă și de plata a despăgubirilor nu se poate susține legal decât de la momentul publicării deciziei Curții

Constituționale în Monitorul Oficial, dată de la care angajatorul era ținut să-și regleze conduita în acord cu noua realitate juridică. În deliberare asupra sesizării ÎCCJ intimatul a prezentat ordonanța din 11.06.2015 de renunțare la urmărirea penală, pe temeiul dispozițiilor art. 318 CPP, și cea din 17.08.2015 prin care a fost soluționată plângerea împotriva ordonanței de renunțare. Din ordonanță rezultă că argumentele ce au determinat organul de cercetare penală să renunțe la urmărirea penală a fost cuantumul mic la prejudiciului cauzat prin fapta ilicită ce a constat într-un singur act material, lipsa antecedentelor penale prin raportare la costurile ridicate din partea statului necesare continuării cercetărilor.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

ÎN NUMELE LEGII

DISPUNE

Constată admisibilă sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept:

În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 52 alin.2 C. muncii în raport de efectele deciziei Curții Constituționale nr.279/23.04.2015 privitoare la declararea ca neconstituționale a dispozițiilor art.52 alin.1 lit. b teza I din Codul Muncii, prin Decizia nr. 279 din 23 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial nr.431 din 17 iunie 2015 stabilirea răspunderii patrimoniale a angajatorului (în sensul textului, acordarea unei despăgubiri egale cu salariul și celelalte drepturi) trebuie instituită de la data deciziei de suspendare a raporturilor de muncă (dată la care decizia Curții Constituționale nu era publicată în Monitorul Oficial) sau de la data publicării deciziei Curții Constituționale în Monitorul Oficial.

Dispune înaintarea prezentei încheieri, Înaltei Curți de Casație și Justiție, la care se vor anexa: Decizia 145/04.02.2016 în dosar 7089/99/2014 pronunțată de C.A. Iași; Decizia 2058/17.1.2015 în dosar 6756990014 pronunțată de C.A. Iași; Decizia 1523/29.09.2015 în dosar 1915/8972014 pronunțată de C.A. Iași

Dispune suspendarea judecării conform prevederilor art. 520 alin. 2 Cod procedură civilă.

Fără cale de atac.

Pronunțată în ședință publică azi, 22.03.2016.

Președinte,

D.P.

Judecător

A.G.O.M.

Grefier

E.G.

Red./Tehnored./P.D.

2 ex./22 03 2016.